

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΚΓ΄
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1268

Κυριακὴ Β΄ Ματθαίου (Ματθ. 4,18-23)
25 Ἰουνίου 2006

Συντάκτης † ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ πρόσκλησις

«Δεῦτε ὀπίσω μου...» (Ματθ. 4,19)

Μὲ τὰ φτερὰ τῆς φαντασίας, ἀγαπητοί μου, μᾶς διασχίσουμε τοὺς αἰῶνες καὶ τίς ἀποστάσεις καὶ ἄς πᾶμε στὴ χαριτωμένη λίμνη τῶν Ἁγίων Τόπων, τὴ λίμνη τῆς Γεννησαρὲτ ἢ Τιβεριάδος. Ἐκεῖ ἐργάζονταν μερικοὶ **ψαράδες**. Τίμιοι ἄνθρωποι, προσπαθοῦσαν ἔτσι νὰ ζήσουν τίς οἰκογένειές τους. Μεροδοῦλι - μεροφάϊ. Κανένα μεγάλο σχέδιο δὲν εἶχαν.

Καὶ νὰ ξαφνικὰ ἐρχεται μπροστά τους ἕνας. Ποιὸς ἦταν αὐτός; Μήπως ἦταν πλούσιος; Ἦταν φτωχὸς σὰν αὐτούς, ἢ μᾶλλον φτωχότερος κι ἀπ' αὐτούς; διότι αὐτοὶ εἶχαν βάρκες, δίχτυα, κάποια μικρὴ περιουσία, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν τελείως ἀκτῆμων. Ἦταν **ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός**. Στάθηκε μπροστά τους καὶ εἶπε: «*Δεῦτε ὀπίσω μου*»· ἀφήστε τὴ δουλειὰ αὐτῆ, ἐλάτε κοντά μου, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω διδασκάλους τῆς ἀνθρωπότητος – αὐτὸ σημαίνει τὸ «*ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων*» (Ματθ. 4,19).

Κ' ἐκεῖνοι τί ἔκαναν; τοῦ ἔφεραν καμμιὰ ἀντίρρηση; Ὁχι. Φανταστῆτε ἕνας φτωχὸς ἐδῶ, ὁ πῶ φτωχὸς τῆς πόλεως, νὰ πάη στὴν Πρέσπα, νὰ βρῆ ἐκεῖ τοὺς ψαράδες καὶ νὰ τοὺς πῆ: Ἄφήστε τὰ δίχτυα, τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά σας, ἐλάτε μαζί μου, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς κάνω παγκοσμίους διδασκάλους. Ποιὸς θὰ τὸν ἀκούση; Κανείς. Τί μεγαλεῖο λοιπὸν ἔχουν οἱ ἀπόστολοι, τί θαῦμα εἶν' αὐτό! Ἐὰν καθήσουμε νὰ τὸ σκεφτοῦμε, φτάνει καὶ μόνο αὐτὸ ν' ἀποδείξη, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεός· διότι εἶνε ὁ μαγνήτης ποὺ ἐλκύει τίς ψυχές. «*Δεῦτε ὀπίσω μου*» εἶπε, κι αὐτοὶ ἀμέσως ἄφησαν τὰ πάντα καὶ τὸν ἀκολούθησαν. Καὶ ἔγιναν πράγματι οἱ **παγκόσμιοι διδάσκαλοι** τῆς ἀνθρωπότητος.

* * *

Τὸ «*δεῦτε*», ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς δὲν τὸ εἶπε μόνο στοὺς μαθητάς· τὸ εἶπε καὶ ἀλλοῦ. **Τρία «δεῦτε»** θὰ ὑπογραμμίσουμε ἐδῶ.

• Τὸ πρῶτο «*δεῦτε*» τὸ εἶπε ὄχι στοὺς τέσσε-

ρις μαθητὰς τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου (Πέτρο, Ἄνδρέα, Ἰάκωβο, Ἰωάννη) οὔτε στὴν ομάδα τῶν δώδεκα ἀποστόλων, ἀλλὰ σὲ μεγάλο κύκλο. Σ' αὐτοὺς λέει ὁ Κύριος: «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» (Ματθ. 11,28). Ἐδῶ καλεῖ **ὅλο τὸν κόσμο**. Εἶνε προσκλητήριο παγκόσμιο.

«*Δεῦτε πρὸς με πάντες...*». «*Πάντες*» σημαίνει **ὅλοι ἀνεξαιρέτως**: οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ εἰδωλολάτρες, οἱ ἄντρες ἀλλὰ καὶ οἱ γυναῖκες, οἱ γέροντες ἀλλὰ καὶ τὰ παιδιά, οἱ ἀπλοῖκοι καὶ ἀγράμματοι ἀλλὰ καὶ οἱ σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, οἱ φτωχοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ πλούσιοι, οἱ στρατιῶτες ἀλλὰ καὶ οἱ στρατηγοί, ὁ ἀπλὸς λαὸς ἀλλὰ καὶ οἱ μεγιστάνες καὶ βασιλεῖς τοῦ κόσμου· ἄσπροι, μαῦροι, κίτρινοι, ἐρυθρόδερμοι, οἰουδήποτε χρώματος καὶ ἂν εἶνε. Ὅλοι, κάθε τέκνο τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, οἱ πάντες καλοῦνται **νὰ ἔρθουν στὸ Χριστό**.

Γιατί νὰ ἔρθουν, τί ἔχουν ν' ἀπολαύσουν κοντὰ στὸ Χριστό; Ἐμένα ρωτᾶτε; ρωτῆστε ὁσους τὸ δοκίμασαν, τίς γενεές γενεῶν τῶν πιστῶν. Διαβάστε τοὺς βίους τῶν ἁγίων καὶ τὴν παγκόσμιο ἱστορία. Μία ἀπάντησι θὰ πάρετε: **Νὰ πᾶμε στὸ Χριστό, γιατί «κοπιᾶζουμε καὶ εἴμαστε φορτωμένοι»**, γιατί **εἴμαστε δυστυχεῖς**. Δυστυχεῖς, ἔστω καὶ ἂν πλέουμε μέσα στὸ χρυσάφι ὅπως ὁ Μίδας, ἢ ἔχουμε τίς δάφνες τοῦ Ναπολέοντος, ἢ φέρουμε στὴν κεφαλὴ στέμματα ἀδαμαντοκόλλητα, ἢ ταξιδεύουμε στοὺς πλανῆτες καὶ τοὺς γαλαξίες, ἢ κατέχουμε τὴ σοφία τοῦ Ἀϊνστάϊν. Δυστυχεῖς, διότι μέσα στὴν καρδιά μας ὑπάρχει τὸ φοβερότερο μικρόβιο, ποὺ λέγεται **ἁμαρτία**. Πόσο δυστυχεῖς εἴμεθα; Δυστυχεῖς ὅσο εἶνε ὁ ἰσοβίως φυλακισμένος, ὁ πεινασμένος ποὺ δὲν ἔχει ψωμὶ νὰ φάη, ὁ διψασμένος ποὺ δὲν ἔχει νερὸ νὰ πιῆ, ὁ ἄρρωστος ποὺ δὲν ἔχει φάρμακο, ὁ ναυαγὸς ποὺ δὲν ἔχει σωσίβιο, ὁ αἰχμᾶ-

λωτος πού δὲ βλέπει ἐλπίδα σωτηρίας. Δυστυχεῖς εἶνε ὅλοι αὐτοί, ἀλλὰ ὁ ἁμαρτωλὸς εἶνε ἀκόμη δυστυχέστερος. Ὁ Χριστὸς λοιπὸν εἶνε ὃ,τι τὸ φῶς γιὰ τὸν τυφλό, ὃ,τι τὸ ψωμί γιὰ τὸν πεινασμένο, ὃ,τι τὸ νερὸ γιὰ τὸν διψασμένο, ὃ,τι τὸ σωσίβιο γιὰ τὸ ναυαγό, ὃ,τι τὸ φάρμακο γιὰ τὸν ἀσθενῆ, ὃ,τι ἡ χάρις γιὰ τὸν κατάδικο. **Ὅλα αὐτὰ μαζί εἶνε ὁ Χριστός.** Ἄν ἀκούσουμε τὴ φωνή του πού μᾶς καλεῖ, τότε θ' ἀναπαυθῆ ἡ καρδιά μας. Ὁ ἱερός Αὐγουστίνος, μετὰ ἀπὸ ὅλες τις περιπλανήσεις του, εἶπε: «Ἡ ψυχὴ μας εἶνε ἀνήσυχος, ἕως ὅτου ἀναπαυθῆ σ' ἐσένα, ὦ Θεέ».

● Ἐκτὸς ὁμως ἀπὸ τὴ γενικὴ αὐτὴ κλήσι ὑπάρχει, ὅπως εἶδαμε, καὶ ἡ εἰδικὴ κλήσις. Εἶνε τὸ δεύτερο «*δεῦτε*», αὐτὸ πού ἀκούσαμε σήμερα. Ὅπως ἐν καιρῷ πολέμου, ὅταν ἡ πατρίδα κινδυνεύη, στέλνει —πρὸ ἀκόμη τῆς γενικῆς ἐπιστρατεύσεως— εἰδικές κλήσεις σὲ ἐπιλεκτά παιδιὰ τῆς, πεπειραμένους ἀξιωματικούς τοῦ πολέμου, νὰ σπεύσουν γιὰ νὰ ἐπανδρῶσουν εἰδικές θέσεις τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, ἔτσι ὑπάρχουν εἰδικές κλήσεις καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία. Ποιές εἶνε αὐτές; Εἶνε οἱ κλήσεις πού ἀπευθύνει ὁ Θεὸς **σὲ ἐκλεκτοὺς δούλους του.** Ἄν ἀνοίξουμε τὴν ἀγία Γραφή, βλέπουμε ὅτι καλεῖ τὸν Ἀβραάμ, νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν πεδιάδα τοῦ Εὐφράτου καὶ νὰ ἔρθῃ στὴ γῆ Χαναάν, γιὰ νὰ γίνῃ ὁ γενάρχης ἐνός ἱστορικοῦ ἔθνους πού μέχρι σήμερα ὑπάρχει. Ἐκλέγει τὸ Μωϋσῆ, τὸ βοσκὸ τῆς ἐρήμου, γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ νομοθέτη στὸ Σινά. Ἐκλέγει τὸ Δαυῖδ ἀπὸ τὰ ποιμνία, γιὰ νὰ τὸν κἀνῃ ἐνδοξο βασιλέα τοῦ Ἰσραήλ. Καλεῖ τὸν προφήτη Ἡλία, πού εἶχε μόνο μιά κάππα, γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ ἐλεγκτὴ τῆς βασιλείας Ἰεζάβελ. Καλεῖ ἄλλους ἄνδρες. Ὅπως καὶ μέσα ἀπὸ τὰ ἑκατομμύρια τῶν γυναικῶν ὅλου τοῦ κόσμου, καλεῖ μιά καὶ μόνο, τὴν Παρθένο Μαρία, γιὰ νὰ γίνῃ Μήτηρ Θεοῦ. Ἐτσι καλεῖ καὶ τοὺς ἀποστόλους, αὐτοὺς τοὺς ψαρᾶδες, γιὰ νὰ νικήσουν τοὺς σοφούς. Καὶ πράγματι ἕνας Ἄνδρας κ' ἕνας Πέτρος, οἱ ἀγράμματοι αὐτοί, νίκησαν τοὺς φιλοσόφους· ὃ,τι δὲν κατώρθωσαν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης —πού δὲν εἶχαν οὔτε μιά δεκάδα μαθητῶν—, τὸ κατώρθωσαν αὐτοὶ μὲ τὴ δύναμι τοῦ Κυρίου. Καλεῖ ὁ Κύριος καὶ τὸν Παῦλο, τὸν ἐχθρὸ καὶ διώκτη τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ «*σκεῦος ἐκλογῆς*» (Πράξ. 9,15) καὶ διαπρύσιο κήρυκα τῶν ἀληθειῶν τοῦ εὐαγγελίου. Καλεῖ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο μὲ τὸ «*Ἐν τούτῳ νίκα*», γιὰ νὰ τὸν ἀναδείξῃ πρῶτο Χριστιανὸ ἡγεμόνα. Καλεῖ.... Καλεῖ πρόσωπα, καλεῖ καὶ ἔθνη ὁλόκληρα.

Καὶ μέχρι σήμερα ὁ Χριστὸς ἐξακολουθεῖ νὰ καλῆ. Γιατὶ **ζῆ!** Στὶς κατακόμβες, ὅταν ἔθθαν τοὺς μάρτυρας, Χριστιανοὶ ἔπαιρναν μὲ τὸ δάκτυλό τους ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων καὶ ἔγραφαν στὰ λατινικὰ τὴ λέξι Βίβιτ (*Vivit*), (Χριστοὺς βίβιτ) *Christus vivit*· δηλαδὴ, ὁ Χριστὸς ζῆ. Ζῆ, δὲν πέθανε· ζῆ καὶ βασιλεύει εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὑπάρχουν σήμερα εἰδικές κλήσεις; Μάλιστα. Νὰ σᾶς δεῖξω μερικές. Βλέπετε στὸ ἱερὸ βῆμα ἱερομονάχους; βλέπετε στὰ μοναστήρια μοναχοὺς καὶ μοναχές; Ἐγκατέλειψαν τὰ πάντα· μητέρα, πατέρα, θέλητρα τῆς ζωῆς· τοὺς κάλεσε ὁ Κύριος, γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν καὶ νὰ προσεύχωνται. Βλέπετε στὰ νοσοκομεῖα νοσοκόμες; τίς κάλεσε ὁ Θεός, γιὰ νὰ μένουν σὰν ἄγγελοι μέρα καὶ τὴ νύχτα δίπλα στοὺς ἀσθενεῖς. Βλέπετε στὰ γηροκομεῖα καὶ τὰ ἄλλα εὐαγῆ ἰδρύματα δεσποινίδες καὶ κυρίες ἀφωσιωμένες στοὺς ἀδυνάτους; Αὐτὲς εἶνε εἰδικές κλήσεις. Βλέπετε καὶ στὴν Ἀφρική, στὴν Ἀσία καὶ ἄλλοῦ εὐγενεῖς ἱεραποστόλους, πού ἔγκατέλειψαν πατρίδα, σπίτι, οἰκογένεια; τοὺς κάλεσε ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ κηρύξουν ἐκεῖ τὸ εὐαγγέλιο στὰ πλάσματά του.

* * *

● Ὁ Χριστὸς, ἀγαπητοί μου, μᾶς καλεῖ σὲ γενναῖα ἄλματα· διότι δὲν ἔπλασε τὸν ἄνθρωπο γιὰ τὰ μικρὰ καὶ τιποτένια, τὸν ἔπλασε **γιὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλά.** Καὶ μακάριοι ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀνοιχτὰ τ' αὐτιά, γιὰ ν' ἀκούσουν τόσο τὴ γενικὴ ὅσο καὶ τὴν εἰδικὴ πρόσκλησί του· «*Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς*» - «*Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων*».

Γιὰ τοὺς ἀξίους ὁμως τῶν δύο αὐτῶν κλήσεων ὑπάρχει καὶ ἕνα τρίτο «*δεῦτε*». Αὐτὸ δὲ θ' ἀκουστῆ πλέον ἐδῶ στὴ γῆ· οὔτε ἀπὸ τοὺς ἄμβωνες τῶν ἐκκλησιῶν, οὔτε ἀπὸ τίς ὄχθες τῆς Γαλιλαίας, οὔτε μέσα στὰ μοναστήρια καὶ τὰ εὐαγῆ ἰδρύματα. Θ' ἀκουστῆ κάπου στοὺς αἰθέρας, ὑπεράνω τῶν γαλαξίων, στὸν κόσμον τῶν πνευμάτων, ἐν μέσῳ ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, **τὴν ἡμέρα τῆς φοβερᾶς.**

Εὐχηθῆτε, ἀδελφοί μου, σ' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ ἐγὼ εὐχομαι σ' ἐσᾶς, ν' ἀκούσουμε αὐτὸ τὸ «*δεῦτε*» τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως. **Μ' αὐτὸ ἀνοίγει ὁ παράδεισος:** «*Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου*» (Ματθ. 25,34). Τῆς ὁποίας οὐρανοῦ βασιλείας εἶθε ν' ἀξιωθοῦμε κ' ἐμεῖς ὅλοι διὰ πρεσβειῶν πάντων τῶν ἁγίων· ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος